

Wyrok z dnia 29 lipca 1998 r.

II UKN 153/98

Warunkiem kontynuacji wypłaty zasiłku pielęgnacyjnego dla dziecka, które ukończyło 16 lat, jest dalsza potrzeba stałej opieki polegającej na pielęgnacji lub na systematycznym współdziałaniu w postępowaniu leczniczym i rehabilitacyjnym ze strony innej osoby, stwierdzona orzeczeniem komisji do spraw inwalidztwa i zatrudnienia (art. 14 ust. 4 ustawy z dnia 1 grudnia 1994 r. o zasiłkach rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych, jednolity tekst: Dz.U. z 1998 r. Nr 102, poz. 651 ze zm.).

Przewodniczący SSN: Maria Mańkowska, Sędziowie SN: Barbara Wagner (sprawozdawca), Andrzej Wasilewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 1998 r. sprawy z wniosku Teresy K. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w R. o zasiłek pielęgnacyjny, na skutek kasacji wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z dnia 18 listopada 1997 r. [...]

o d d a l i ł k a s a c j ę.

U z a s a d n i e

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie wyrokiem z dnia 22 września 1997 r. [...], oddalił odwołanie Teresy K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w B. odmawiającej przyznania zasiłku pielęgnacyjnego na urodzonego 11 października 1980 r. syna - Emila. Podstawę faktyczną rozstrzygnięcia stanowiło ustalenie, że Emil K., u którego rozpoznano zespół złego wchłaniania i któremu do ukończenia 16 roku przysługiwał z tego tytułu zasiłek pielęgnacyjny, nie jest inwalidą i nie wymaga stałej opieki polegającej na pielęgnacji lub systematycznym współdziałaniu w postępowaniu leczniczym i rehabilitacyjnym. Nie zostały zatem spełnione warunki do przyznania wnioskowanego świadczenia, okreś-

lone w art. 14 ustawy z dnia 1 grudnia 1994 r. o zasiłkach rodzinnych i pielęgnacyjnych (Dz.U. z 1995 r. Nr 4, poz. 17), powoływanej dalej jako „ustawa zasiłkowa”.

Wnioskodawczyni zaskarżyła ten wyrok apelacją zarzucając, że syn od urodzenia przebywa na bardzo kosztownej diecie bezglutenowej i po wstrzymaniu zasiłku pielęgnacyjnego nie wystarcza jej środków na utrzymanie dziecka.

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie wyrokiem z dnia 18 listopada 1997 r. [...] oddalił apelację. Sąd wywiódł, że wysokie koszty diety bezglutenowej nie są przesłanką nabycia (lub zachowania) prawa do zasiłku pielęgnacyjnego. Prawo do tego świadczenia uwarunkowane jest takim stanem zdrowia dziecka, z którego wynika konieczność stałej nad nim opieki ze strony osoby trzeciej. Przy stosowaniu diety pokarmowej Emil K. jest całkowicie sprawny.

Teresa K. zaskarżyła ten wyrok kasacją i wskazując jako jej podstawę naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 14 ust. 3 ustawy zasiłkowej wniosła o jego zmianę i uwzględnienie wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest ściśle prawnym środkiem zaskarżenia, o ograniczonym zakresie podmiotowym, przedmiotowym i czasowym. Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 393¹¹ KPC, jest związany jej podstawami. Skarżąca nie zarzuca wyrokującemu Sądowi uchybień proceduralnych. W takim przypadku ustalenia stanowiące faktyczną podstawę rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku muszą być uznane za niewadliwe. Kontrola kasacyjnej podlega w związku z tym jedynie prawidłowość kwalifikacji i oceny prawnej ustalonego stanu faktycznego.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej zasiłek pielęgnacyjny przysługuje dziecku w wieku powyżej 16 lat, jeżeli jest inwalidą II grupy, a inwalidztwo to powstało w wieku uprawniającym do zasiłku rodzinnego. Sąd ustalił, że Emil K. urodzony 11 października 1980 r. nie jest inwalidą II grupy. Powołany przepis nie może więc stanowić podstawy prawnej przyznania mu wnioskowanego świadczenia.

Według art. 14 ust. 4 ustawy zasiłkowej zasiłek przysługujący dziecku w wieku do 16 lat wypłaca się po osiągnięciu tego wieku do czasu ukończenia nauki w szkole, w przypadku stwierdzenia przez komisję do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, że nadal odpowiada ono warunkom określonym w ust. 3 pkt 1, tj. wówczas, gdy ze względu na stan zdrowia wymaga ze strony innej osoby stałej opieki polegającej na

pielęgnacji lub na systematycznym współdziałaniu w postępowaniu leczniczym i rehabilitacyjnym. Sąd ustalił, że syn wnioskodawczynie - uczeń III klasy Technikum Samochodowego - nie wymaga opieki tego rodzaju. Zatem i art. 14 ust. 4 ustawy z dnia 1 grudnia 1994 r. nie może być podstawą prawną dla przyznania Emilowi K. zasiłku pielęgnacyjnego.

W tej sytuacji zarzut naruszenia prawa materialnego przez Sąd wyrokujący w sprawie w drugiej instancji jest bezzasadny.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy, stosownie do art. 393¹² KPC, orzekł jak w sentencji.

=====